

Guttorms vísa

1.
Der hersker en konge i Østerdal
hans navn var kong Håkon den kække
han stridsmænd havde i hobetal
hvis blotte syn kunne skrække
men derimod så havde han i allen stund
en datter som nævnes i hver mands mund
Nidurlag:

*Allarvakrasta kerasta mín,
allardeiligasta dukka so fin.*

2.
Skøn Ragnhild hun vandrer til Glommens bred
hvor ingen hende monne følge
skønt kummer fri hun dog ofte græd
jeg vil det ikke fordølge
måske hendes hjerte en advarsel gav
at dalens flod skulde vorde hendes grav

3.
Knap femten vintre forgangen var
i ungdommens favreste glæder
da rygtedes al hendes skønhed stor
til langt omliggende steder
at se hende rejste hver kongesøn
der sukked og klaged hver helt i løn

4.
Der fandtes og i kong Håkons gård
en svend som Guttorm monne hede
ved våben han vidste at gøre sig hård
så pile på hannem ikke bede
hvert træk i hans åsyn gav nidding færð
for Guttorm hver tapper gruede især

5.
Han fattede afsky til ledingstog
kong Håkons mjød han ej smagte
når Ragnhild sin hånd imod bægeret slog
og sejerskransen ham rakte
hans øje blev mat og hans kind var bleg
thi frihedens lønlige tanke opsteg

6.
Guttorm sukker af kvalte barm
og aldrig jeg følte en smerte
der ligne kan kærligheds bitre harm
der nu fortærer mit hjerte
Hvor elskovens brynde den straffer hårdt
og hvo har ej sukket i kong Håkons gård

7.
Det glimt af håb som jeg engang så
er længe siden forsvundet
mit hjertes varsel det uheld spår
at Ragnhilds hånd bliver vundet
af kæmper hvis adfærd i kamp er huld
hvis hånd er varm men hvis barm er kold

8.
Jeg så vilde med glæde dø
når en medlidenheds tåre
ad kinden randt på den bedste mø
hvis snart mit hjerte monne sære
jeg sukker og klager mit hjertes ve
men åbne min kval jeg ej vovede

9.
Således jævnlige hans klagen lød
mens tårer randt ned på hans kinder
i hobetal de strømmede
som vandet i bækkerne rinder
kun mosbegroet klippe så Guttorms gråd
hans hjerte var kækt skønt hans kind var våd

10.
Så henrandt vintre så henrandt vår
til Rolf en drabelig kæmpe
fra Rusland kom og truede
kong Håkons land med ulempe
at hvis han ikke sin datter bortgav
så skulle hver stridsmand se sin grav

11.
Kong Håkon han holder med sine mænd
hvad råd ere nu til at gøre
jeg haver nu talt mine rigets mænd
som skjold og våben kunne føre
af kække ejer jeg ti til tolv
men ingen som kan sig bestå imod Rolf

12.
Da rejste sig Guttorm i en hast
fra bordets nederste bænke
de ord du sagde o konge stå fast
vil du din datter bortskænke
til den som at stride imod Rolf formår
da straks jeg Guttorm i kampen går

13.
Du unge mand var kong Håkons svar
dit kække mod jeg beundrer
men kræfter imod Rolf du ikke har
når jorden ryster og dundrer
hver gang han en pil af sin bue skød
o Guttorm du fanger din visse død

14.
Da bliver mig døden dobbelt fri
så Guttorms tale monne falde
når Ragnhild vilde med klagelyd
sin dræbte Guttorm hjemkalde
nej, død skal ej skræmme mit stolte bryst
jeg strider med glæde og jeg dør med lyst

15.

Kong Håkon ganger til Rolf derhen
og tager han sådan til orde
jeg haver nu lovet mine rigets mænd
at Ragnhild den skulde vorde
der mandelig sig i en tvekamp består
og Guttorm er den som i kampen går

16.

Knapt løftede solen sit hoved op
fra havets østlige hvile
før begge kæmper i fuld galop
til kæmpepladsen monne ile
der folk var forsamlet i hobetal
og alle de ynkede Guttorms fald

17.

Som lyn da blinkede deres blanke sværd
hver gang de i færdighed mødtes
men aldrig så man i ledingsfærd
hvor slig en taperhed mødtes
de sloges i timer de sloges i fem
og kærlighed voksede i hver af dem

18.

Omsider da brækkedes Guttorms skjold
han så til Rolf monne råbe
en riddersmand er du både gæv og bold
jeg uden hinder vil håbe
du kast dit skjold til side hen
og kampen begynder på ny ingen

19.

En riddersmand er jeg både gæv og bold
forbitret Rolf monne svare
men aldrig så brækkedes mit gode skjold
en nidding jeg ikke vil spare
når våben af rust monne gå itu
fast mere ved æren jeg strider nu

20.

Så strid da nidding var Guttorms svar
og med fordoblede kræfter
han rasende ind på Rolf da for
som ej blev munter derefter
thi hjelmen blev knuset og stibøjlen gled
og Rolf faldt slagen af hesten ned

21.

Jeg skænker dig livet du unge mand
så oplod Guttorm sin stemme
jeg udgyder ikke den faldenes blod
men vil dig lade fornemme
at Guttorm er ædel overalt
og jeg dræber ikke den mand som faldt

22.

Guttorm han iler til Ragnhild hen
og synker sig i hendes arme
hans matte øjne fik glans igen
hans kinder blusser af varme
så venlig han favner sin bedste mø
og ønsker at leve som før vilde dø

23.

Den blide måne for elskovs uheld
oplyser den stjerneklare bølge
skøn Ragnhild hun vandrer til Glommens bred
hvor ingen hende monne følge
den rindende flod blev mindre snar
og månen tilform har ej været så klar

24.

Rolf mismodig vanker om
og dræber så mangel slags tanker
til Glommens bred han også kom
og der han sorrigfuld vanker
Der møder han Ragnhild og finder hende glad
Hans elskov forvandles til det bitreste had

25.

Du aldrig skal vorde en Guttorms brud
Var alt hvad den nidding udtalte
han Ragnhild greb og sig styrtede ud
hvor søen vrirlende malte
de grådige bølger sit skød oplod
og månen fordunklet bag skyen stod

26.

En fisker fiskede skøn Ragnhilds lig
kong Håkon lod jorde sin datter
til døden Guttorm græmmede sig
så endte hans fryd og latter
jeg standser med en så bedrøvelig sag
men Glommen den rinder den dag i dag

Nidurlag:

*Allarvakrasta kerasta mín,
allardeiligasta dukka so fín.*